

stemt Størrølse for alle Reservecfond, idet jeg tror, det vilde være en Ubillighed mod enkelte Kasser. Den sidste erede Løser (Suel) mente, at Reservecfonden skulde være langt større end her paaregnet, men naar det har viist sig, at vi have gennemgaaet tre Kriser i kort Tid, og at Sparekasserne have staaet deres Prøve i disse Kriser, tror jeg ikke, der er nogen Nødvendighed for yderligere at forhøje Reservecfonden. Jeg skal ikke komme ind paa Talangvælfser, da det vilde blive en for lang Opregning, naar vi skulle til at stille de kongerigste Sparekasser ud fra de andre; Sparekassekommissionen kan have Ret i, at naar Sparekasserne skulde have realiseret i de allerugunstigste Diebliske, vilde enkelte af dem have viist sig insolvente. Det er muligt, og jeg skal gjerne tro det, skjøndt Kommissionen, der har begaaet Feil i andre Henseender, ogsaa kan have begaaet Feil her. Kommissionen har saaledes sagt, at $\frac{1}{3}$ af Indstudene var over 4,000 Kr., og saa har den baget en Label for 1876, hvor det hedder, at 54,000 Indstud vare paa over 4,000 Kr., men nu vide vi, at i 1876 var der 220 Millioner Kr. i alle Sparekasser, saa at de omtalte Indstud ikke udgjøre en Trediedel, men en Fjerdedel. De to næstsidste Punkter i § 2 f og g indeholdt Bestemmelser, som dels angaa Forretningsførelsen, dels angaa Kontrollen. Jeg kan ikke negte at jeg samstemmer endel med disse Bestemmelser. Jeg tror, at det er rigtigt, at Regjeringen foreskriver, hvorledes Bogføring og Regnskabsaflæggelsen skal foregaa. Jeg tror, det er rigtigt, at Regnskabet aflægges saaledes, at enhver enkelt Interessent i en Sparekasse kan faae en nogenlunde begrundet Mening om, hvorledes Sparekassens Status egentlig er, og jeg mener derfor, at den Vej, som vi hidtil have gaaet med Hensyn til Offenliggjørelse af Regnskaberne, fremdeles maa indskræpes. Jeg tror, at dette vil være et af de mest betryggende Midler for Sparekassainstitutionen for Fremtiden, og jeg ønsker naturligvis ogsaa, at Regnskabet skal indsendes til Indenrigsministeriet. Derimod tror jeg ikke, det er rigtigt at fastsætte en vis bestemt Aarstid for Regnskabets Afslutning, skjøndt jeg ganske viist ikke kan have Noget derimod, hvis det ikke kommer i Kollision med nogen af Sparekasserne. Saa vidt jeg har set af statistiske Opgjørelser, findes der imidlertid Sparekasser, som ikke afslutte deres Regnskaber den 31te December, men paa andre Tider af Aaret, og det vil derfor viistnok være urigtigt at gribe ind her, hvorimod jeg tror, at det vil være rigtigt at bestemme, at Regnskabet skal indsendes til Indenrigsministeriet et Par Maanedes, efterat det er godkjendt af rette Bedkommende, samt at det skal offentliggøres og trykkes i en saadan offentlig Form, at Publikum selv kan dømmes derom. Dette tror jeg er det Bæstentligste, som man kan udsætte overfor Sparekasserne, hvad Kontrollen angaar, og heraf følger da, at

jeg ikke ønsker nogen Centralkontrol. Jeg tror, det er nok, at Indenrigsministeriet modtager disse Regnskabsaflæggelser, hvortil vi da kunne bevilge Penge ved de aarlige Finantslove. Med Hensyn til det Spørgsmaal, at Sparerne selv skulle betale denne Kontrol, kan jeg ikke negte, at det forekom mig noget underligt, at disse — hvad man jo har hørt saa meget omtale — umyndige Sparerere skulle betale denne Kontrol. Jeg kan nu ikke vedkjende mig dette Udtryk. Jeg tror, at, naar Kommissionen har brugt det, saa beror det paa en Misforstaaelse og paa Ukjendskab til de virkelige Forhold, og naar ogsaa det erede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) igaar mente, at det var umyndige Folk, saa tror jeg ikke, at man kan betragte ham som vel kjendt med Sparekassernes Forhold. Forsaa vidt som man imidlertid gaar ud fra, at det er umyndige Folk — og i en vis Forstand indrømmer jeg, at det forholder sig saaledes, idet jo en stor Procentdel af Sparekassernes Midler tilhøre umyndige Børn, — saa forekommer det mig forunderligt, at man vil forlange, at de skulle betale for, at det bliver kontrolleret, at deres Midler anbringes paa en sikker Maade; thi i andre Forhold er man jo ikke saa nøieregnende med at oprette Embeder, som Staten lønner, og hvorfor skulde man saa overfor disse umyndige Børn vægre sig ved at ansætte en Embedsmand til at føre Kontrol med Sparekasserne? Enhver vil efter disse Betragtninger kunne forstaa, at, hvad de Bestemmelser, som vedrøre den virkelige Forretningsgang og Omraadet for Sparekassernes Virksomhed angaar, har jeg Banfelighed ved at følge Lovforslaget, idet jeg endog tror, at flere af Bestemmelserne ere meget upraktiske, medens jeg derimod, hvad Kontrollen angaar, ønsker en rigtig og sundt affattet Regnskabsaflæggelse samt Bekjendtgjørelse overfor Publikum i de stedlige Blade, saa at Enhver kan se, hvorledes Status er, og hvorledes der er skaltet og valtet med de indstudte Penge, ligesom jeg ogsaa anser det for heldigt, at Regnskabet indsendes til Regjeringen. Om der saaledes end ganske viist ligger mig og den høitærede Minister Noget imellem med Hensyn til Sparekasserne, saa er jeg dog enig med ham i, at det er ønskeligt, at man tager alvorlig fat paa Sagen og ser at komme til et Resultat. Viser det sig da, at det er unødvendigt at træffe disse Bestemmelser, som gjøre Indgreb i Sparekassernes Frihed, saa haaber jeg, at den høitærede Minister vil gaa med til blot at holde paa den sidste Bestemmelse med Hensyn til Kontrollen, og dersom man kunde enes derom, vilde naturligvis Følgen deraf blive, at Lovforslaget blev ikke saa lidt indskrænket. Dersom man af en enkelt Udtalelse fra det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bjosten) muligens kunde antage, at vi stode paa det samme Standpunkt overfor Spørgsmaalet om en Centralsparekasse, saa fremgaar det